

relt åbnes op for, at andre institutioner, herunder private, kan byde ind som udbydere af de grundlæggende SOSU-uddannelser, og tilmed – står der i lovforslaget – kan kræve betaling for deltagelse i undervisningen, hvis der ikke modtages statstilskud.

Kl. 14.55

I forhold til VUC'erne mener vi, at det afgørende er kvaliteten, udbuddet, altså både fagudbud og udbud af forskellige niveauer, og nærheden tæt på borgeren. VUC sikrer utrolig mange mennesker en mulighed for at supplere op på folkeskoleniveau og på gymnasieniveau. Det skal også være et tilbud i de tyndt befolkede områder. Igen må vi sige, at økonomien er helt afgørende, og den kender vi ikke på nuværende tidspunkt.

Vi synes også, det er vigtigt, at det kommer til at fremgå, at voksenuddannelsestilbuddene ikke bare skal fastholdes, som de er i dag, men også videreudvikles i fremtiden. Det er der også brug for på det her område. Her havde vi også foretrukket, at det var regionerne, der fik ansvaret for at identificere behovet, stå for udbuddet og koordinere det meget mere, end tilfældet er her, også på tværs af andre voksenuddannelser end alene VUC.

Der er det et problem i lovforslaget, at den koordinerende rolle er lidt uklar i forhold til kompetencefordelingen mellem regioner og institution. Det gør sig også gældende i den overgang til selvejet, der kommer, som nemt risikerer at blive lettere kaotisk med både midlertidige bestyrelser, centerråd og et amtsråd som skolelærer.

Og så er vi meget, meget bekymrede for, at loftet over deltagerbetalingen inden for VUC'ernes område forsvinder. Der lægges op til, at det skal uddelegeres til den enkelte institutions bestyrelse at fastsætte brugerbetalingen i fremtiden. Det er meget problematisk. Det giver mulighed for store regionale forskelle, og vi mener i det mindste, at det burde være politisk bestemt, hvor stor en brugerbetaling man ønsker på uddannelsesområdet.

I øvrigt kan vi sige, at som for alle andre områder er der jo heller ikke afsat midler til at dække de udgifter til overgang til selveje, der er, så som på andre områder kommer det vel også til at gælde, at det må blive dækket af kerneydelsen, det vil sige uddannelserne selv.

I forhold til fusioner undrer vi os over, hvor meget de fylder i lovforslaget, og vi er især un-

drende over for, at de enkelte uddannelsers midlertidige bestyrelser kan træffe ret vidtgående beslutninger om fusion og spaltning.

Vi mener generelt, at der burde være mere fokus på, hvordan man sikrer, at der bliver udviklet nye tilbud også til de svagere unge, og her burde regionerne have en større initiativret i forhold til at oprette og udvikle nye uddannelses-tilbud.

Det er kort sagt en lov, der kan medføre store forandringer, hvor store ved vi ikke helt. Der er tale om stor selvbestemmelse for institutionerne, et væld af ministerbemyndigelser og et koordinerende regionsorgan, som reelt ikke har nogen beføjelser. Samtidig er der tale om usikkerhed om økonomien.

Der er mange spørgsmål, der skal belyses. Det vil vi gerne gå ind i under udvalgsarbejdet. Vi vil også afsøge mulighederne for indflydelse. Men lad mig samtidig sige på Socialdemokratiets vegne, at hvis der skal være nogen mening i at lave forlig på det her område, så kræver det altså, at der kommer en sammenhæng også i de videre forhandlinger mellem det her lovforslag og udmøntningen af taxameteranalysen.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så går vi til spørgerunden, og den første er fru Pernille Rosenkrantz-Theil.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Der var jo et noget mudret forløb, må man sige, omkring forhandlingerne om det her – også, skulle jeg måske sige, på det her område. Og noget af det, som bestemt ikke begejstrede mig, var at opleve Socialdemokratiet lave et knæfald for, hvad jeg mener er borgerlig uddannelsespolitik af værste skuffe, nemlig på hele selvejeområdet.

Derfor synes jeg da, det er interessant i positiv retning at høre Socialdemokraternes ordfører tale om, at selvejet vil have den konsekvens, at uddannelsesinstitutionerne alene tager hensyn til egen drift og egen kapacitet. For det er præcis den største anke mod hele den model, altså at man går fra at have en samarbejdssituation, hvor et demokratisk valgt organ planlægger, hvordan skolerne skal styres, og så kommer over i en konkurrencesituation. Så det synes jeg er en fantastisk argumentation.

Hvorfor valgte Socialdemokraterne så under forhandlingerne at acceptere selvejemodellen?